

Ennakkoratkaisukysymys

Onko direktiiviä 92/12/ETY⁽¹⁾, tulkittuna unionin yleisten oikeusperiaatteiden, erityisesti tehokkuusperiaatteen, oikeusvarmuuden periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen valossa, tulkittava siten, että on sen vastaista soveltaa nyt käsiteltävän kaltaisessa tapauksessa tullilain 108 §:n kaltaista jäsenvaltion oikeussääntöä, jonka mukaan valtuutettu varastonpitäjä voidaan määrätä yhteisvastuullisesti maksamaan hallinnollisia seuraamuksia, jotka johtuvat sellaisten tuotteiden salakuljetuksesta, joita on kuljetettu sen verottomasta varastosta väliaikaisesti valmisteverottomina ja poistettu sääntöjenvastaisesti väliaikaisen valmisteverottomuuden järjestelmästä salakuljetuksen seurauksena – riippumatta siitä kysymyksestä, oliko se rikoksen tekohetkellä tavaroiden omistaja yksityisoikeudellisten oikeussääntöjen perusteella, sekä siitä täydentävästä kysymyksestä, oliko kyseiseen salakuljetukseen osallistuneiden salakuljettajien ja valtuutetun varastonpitäjän välillä sopimussuhde, josta voidaan päätellä, että nämä ovat toimineet tämän valtuuttamina?

⁽¹⁾ Valmisteveron alaisia tuotteita koskevasta yleisestä järjestelmästä sekä näiden tuotteiden hallussapidosta, liikkumisesta ja valvonnasta 25.2.1992 annettu neuvoston direktiivi 92/12/ETY (EYVL L 76, s. 1).

Valitus, jonka H&R ChemPharm GmbH on tehnyt 24.2.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-551/08, H&R ChemPharm GmbH v. Euroopan komissio, 12.12.2014 antamasta tuomiosta

(Asia C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Valittaja: H&R ChemPharm GmbH (edustajat: Rechtsanwalt M. Klusmann ja Rechtsanwalt S. Thomas)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittaja vaatii unionin tuomioistuinta

- kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-550/08 12.12.2014 antaman tuomion kokonaisuudessaan valittajaa koskevilta osin
- toissijaisesti alentamaan valittajalle 1.10.2008 tehdyn riidanalaisen päätöksen 2 artiklassa määrätyn sakon määrää, siten että sen määräksi vahvistetaan 22 miljoonaa euroa
- tai ainakin palauttamaan asian unionin yleiseen tuomioistuimeen asian ratkaisemiseksi uudelleen
- kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 90 artiklan a alakohdan mukaisen määräyksen maksaa 10 000 euroa oikeudenkäyntikuluina
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Tämä valitus on tehty unionin yleisen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-551/08, H & R ChemPharm GmbH v. Euroopan komissio, 12.12.2014 antamasta tuomiosta (nro 651533), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kanteen, jolla vaadittiin 1.10.2008 tehdyn komission päätöksen K(2008) 5476 lopullinen (asia COMP/39.181 – kynttilävaha) kumoamista valittajaa koskevilta osin.

Valittaja (ensimmäisen oikeusasteen kantaja) vetoaa seuraaviin valitusperusteisiin:

1. Ensimmäisellä valitusperusteellaan valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi EY 81 (SEUT 101) artiklaa, koska valittajana olevan yrityksen rakennetta ja vastuuta koskevat perustelut, joiden perusteella unionin yleinen tuomioistuin katsoi valittajan rikkoneen EY 81 artiklaa, ovat ristiriitaiset ja riittämättömät. Perustavanlaatuisen epäjohtonmukaisuus johtuu siitä, että unionin yleinen tuomioistuin kohteli yhtäältä valittajaa ja toisaalta yritystä nimeltä Tudapetrol, joka ei ole sidoksissa valittajaan, sakkojen määräämisen osalta erillisinä kilpailuoikeudellisina yrityksinä. Koska tuomion perusteluista ei ilmene selvästi, onko valittajaa ja Tudapetrolia pidettävä yhtenä ainoana yrityksenä vai kahtena erillisenä yrityksenä, kantaja vetoaa sekä perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin (SEUT 296 artikla) että sen perustavanlaatuisen puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen.
2. Toisella valitusperusteellaan valittaja väittää, että sen on virheellisesti katsottu olevan vastuussa sellaisen työntekijän käyttäytymisestä, joka toimii samanaikaisesti useissa eri tehtävissä oikeudellisesti itsenäisissä eri yrityksissä. Valittaja riitauttaa sen, että tämän työntekijän käyttäytyminen luetaan sen syyksi ilman, että unionin yleinen tuomioistuin olisi todennut kantaja, toteuttiko kyseinen työntekijä riidanalaisia toimia valittajan puolesta. Valittajan mukaan unionin yleisen tuomioistuimen oikeudellinen kanta on EY 81 artiklan vastainen. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin loukkasi tasapuolisen oikeudenkäyntimenettelyn periaatetta, kun se hylkäsi valittajan työntekijän tosiasiallisista työtehtävistä esittämät todisteet oikeudellisesti virheellisillä perusteilla (Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan rikkominen).
3. Kolmannella valitusperusteellaan valittaja väittää unionin yleisen tuomioistuimen tulkinneen virheellisesti asetuksen N:o 1/2003 ⁽¹⁾ 23 artiklan 3 kohtaa siltä osin kuin kyse on sen liikevaihdon määrittämisestä, jonka perusteella sakon määrä on vahvistettu. Väitetty virhe johtuu siitä, että unionin yleinen tuomioistuin on sisällyttänyt sakon määrän laskentaan kolmannen yrityksen liikevaihdon, vaikka tämä yritys ei kiistatta ole osallistunut riidanalaiseen toimintaan eikä muodosta valittajan kanssa taloudellista kokonaisuutta. Unionin yleisen tuomioistuimen päätöksestä puuttuvat myös oikeudelliset perustelut, joilla voitaisiin taloudellisen kokonaisuuden puuttuessa perustella kolmannen yrityksen liikevaihdon huomioon ottamista sakon suuruutta määrittäessä. Unionin yleisen tuomioistuimen perustelut ovat siis paitsi asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 3 kohdan vastaisia, myös asianmukaisia perusteluja (SEUT 296 artikla) koskevan oikeuskäytännön vaatimusten vastaisia.
4. Neljännellä valitusperusteellaan valittaja väittää unionin yleisen tuomioistuimen ottaneen sakon suuruutta määrittäessään huomioon sellaisten yhtiöiden liikevaihdon, jotka on ostettu vasta sen ajanjakson lopussa, johon väitetty rikkominen liittyy, ja ekstrapoloineen nämä liikevaihdot koko väitetylle rikkomiseen osallistumisajanjaksolle. Tämä arviointi on ristiriidassa unionin yleisen tuomioistuimen samankaltaisessa asiassa ESSO ⁽²⁾ esittämän arvioinnin kanssa. Kyseisessä Esso-tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin totesi samanlaisen asian samanlaisessa kohdassa, että komission käyttämä laskentamenetelmä johtaa sakon suuruuden määrittämisen perustana olevan liikevaihdon keinotekoiseen kasvattamiseen. Tämä erilainen kohtelu on valittajan mukaan asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 3 kohdan vastaista. Koska unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut kantaa valittajan esittämiin väitteisiin, valituksenalaista tuomiota rasittaa myös perustelujen puutteellisuus (SEUT 296 artikla). Lisäksi valittaja vetoaa virheisiin, joita unionin yleinen tuomioistuin teki laskiessaan huomioon otettavaa liikevaihtoa ja jotka johtivat tiettyjen liikevaihtojen huomioon ottamiseen kahteen kertaan asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 3 kohdan vastaisesti.
5. Viidennellä valitusperusteellaan valittaja väittää unionin yleisen tuomioistuimen syyllistyneen sakon suuruutta määrittäessään useisiin oikeudellisiin virheisiin, erityisesti siihen, että valittajalle määrätty sakko on kohtuuton verrattuna muille väitetyihin rikkomisiin osallistuneille yrityksille määrättyihin sakkoihin (asetuksen N:o 1/2003 23 artiklan 3 kohdan rikkominen). Valittaja arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ottanut huomioon eroja siinä, miten vakavaa valittajan osallistuminen sopimukseen oli verrattuna muiden osallistujayritysten osallistumiseen, ja että se otti yritysten koon huomioon suhteellisuusperiaatteen vastaisesti.
6. Kuudennella valitusperusteellaan valittaja väittää unionin yleisen tuomioistuimen syyllistyneen oikeudenkäyntikulujen suuruutta määrittäessään oikeudelliseen virheeseen, kun se määräsi valittajan korvaamaan tarkemmin täsmentämättömät ylimääräiset oikeudenkäyntikulut, jotka unionin yleisen tuomioistuimen mukaan valittaja on aiheuttanut (unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 90 artiklan a alakohdan sekä SEUT 296 artiklan ja EIOS:n 6 artiklan rikkominen). Valittaja riitauttaa näiden oikeudenkäyntikulujen olemassaolon ja väittää, ettei sitä ole kuultu ennen oikeudenkäyntikuluratkaisun antamista.

⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annettu neuvoston asetukset (EY) N:o 1/2003 (EUVL L 1, s. 1).

⁽²⁾ Tuomio Esso ym. v. komissio, T-540/08, EU:T:2014:630.